

Chương 4

Ngày Đầu Tiên Đến Trường...

Tần Khả Tuyên xách theo một ba lô to tướng đứng trong dòng người như nước triều dâng trước cổng trường, ngẩng đầu nhìn lên mấy chữ to đùng lấp lánh ánh vàng kim “Trường THCS Thành phố B”.

Tần Thụ Hoa đưa tay vỗ vỗ vai của Tần Khả Tuyên, rồi xách chiếc ba lô lên, “Ba đưa con tới ký túc xá trước, ba đã nói chuyện với Chủ nhiệm lớp của con rồi, con được phép đến lớp học muộn.”

Theo Tần Thụ Hoa tới ký túc xá, vừa vào cửa, thì cô đã lập tức không hài lòng, một phòng mà lại có tới tám giường ngủ, có nghĩa là cô phải ở chung với người khác, hơn nữa còn là với bảy người.

Tần Thụ Hoa tìm được giường của Tần Khả Tuyên, đem ba lô để lên trên giường, đang định gọi cô tới sắp xếp một chút, thì lại thấy cô xoay người rồi ngay lập tức bỏ đi, vội vàng đuổi theo, “Tuyên Tuyên? Định đi học? Sao không mang sách giáo khoa?”

“Tôi không đến trường nữa.” Vốn chuyện này đối với cô chẳng có nghĩa lý gì, tuy cô không phải thiên kim tiểu thư, nhưng làm sát thủ cũng phải biết chữ, không cần thiết phải tốn thời gian tới trường nữa.

Tần Thụ Hoa nghe cô nói vậy lập tức nổi nóng, kéo cánh tay của Tần Khả Tuyên, khuyên nhủ: “Bây giờ con mới cuối cấp hai, sao có thể không đến trường chứ? Như vậy đi, nếu như con không thích học, ba cũng không yêu cầu con phải học thật giỏi, nhưng vẫn phải đến lớp, con còn chưa trưởng thành không đi học thì có thể làm gì a?”

Tần Khả Tuyên muốn trả lời là xuất giá, nhưng lại lo lắng ông ta sẽ thực sự gả mình ra ngoài, nhưng yêu cầu cô sống ở trong cái ký túc xá này là tuyệt đối không thể được, sát thủ không thích hợp sống tập thể.

“Nếu như khỏi phải sống ở đây nữa, thì tôi sẽ đến trường.”

Tần Thụ Hoa thở phào nhẹ nhõm, “Con không muốn ở trọ có thể nói với ba a, sau này đừng tùy hứng nói không đến trường nữa biết chưa?”

Tần Khả Tuyên không nói tiếng nào.

Tần Thụ Hoa đành chịu nói: “Vậy ba đi nói chuyện với giáo viên của con, để con hủy phòng ký túc xá vậy, con đến lớp trước đi, đồ đạc trong ký túc xá ba giúp con mang về nhà.”

Tần Khả Tuyên đón lấy chiếc ba lô Tần Thuỵ Hoa đưa tới rồi lập tức đi ra khỏi ký túc xá, nhìn hai bên một chút, rồi nhấc chân đi tới dãy lầu có ba chữ thật to “Lầu dạy học”.

Còn chưa có tới gần dãy lầu đó, thì đã nhìn thấy hai người phụ nữ (xin thứ lỗi Tần Khả Tuyên gọi là phụ nữ, bởi vì ở trong mắt cô con gái tới tuổi cập kê không thể gọi là cô gái nữa.) hướng cô chạy như bay tới, cái người chạy phía trước cười đến rất vui vẻ, người chạy phía sau thì lại mang dáng vẻ miễn cưỡng.

“Khả Tuyên!” Cái người phía trước chạy đến định cho Tần Khả Tuyên một cái ôm thật chặt, Tần Khả Tuyên nhanh tay lẹ mắt trốn tránh né ra.

Người phía sau cười nhạo nói: “Ồ, mấy ngày không gặp thì đã trở nên cá tính vậy rồi à? Chu Tĩnh, chị em tốt của cậu cũng không thèm nhận tình cảm của cậu nữa rồi kìa.”

Chu Tĩnh bĩu môi mắng lại: “Đinh Khiết Vân cậu cầm miệng cho tôi!” Sau đó chớp đôi mắt to ngập nước đáng thương nhìn Tần Khả Tuyên, “Khả Tuyên~”

Tần Khả Tuyên không hề bị dao động bởi nó, nói: “Lên lớp.”

Đinh Khiết Vân nặng nề hừ một tiếng quay đầu bỏ đi, Tần Khả Tuyên đi theo, Chu Tĩnh bắt mẫn miết miết miệng cũng theo sau, muống khoác tay của Tần Khả Tuyên lại sợ bị tránh, về mặt rồi rầm, Khả Tuyên quả nhiên vì cô không tới thăm cậu ấy nên giận rồi!

Tần Khả Tuyên theo Đinh Khiết Vân đi vào phòng học đã ngồi đầy học sinh, Chủ nhiệm lớp nhìn thấy Tần Khả Tuyên, cười cười nói với cô: “Tần Khả Tuyên, vẫn khỏe chứ?”

Tần Khả Tuyên gật gật đầu.

Chủ nhiệm lớp quay xuống nói với cả lớp: “Các em, chúng ta hoan nghênh Tần Khả Tuyên quay lại lớp nào.” Dẫn đầu vỗ tay, nhưng học sinh phía dưới cũng chẳng thể gọi là nhiệt tình, tùy tiện vỗ vỗ tay hú họa cho xong chuyện.

Về mặt Chủ nhiệm lớp có chút khó xử, lúng túng cười cười với Tần Khả Tuyên, đáng tiếc người nào đấy cũng không cảm kích, trực tiếp bước qua cô rồi đi đến phía bàn học duy nhất còn trống trong lớp.

Về mặt của Chủ nhiệm lớp càng bối rối hơn, sao thế, cô không còn là người của hai bên nữa à? (Ý nói đến người ở giữa giảng hòa.)

Chỉ có Chu Tĩnh thoáng cảm thấy được an ủi, Khả Tuyên cũng không phải chỉ lạnh nhạt với một mình cô.

Chủ nhiệm lớp đang bối rối tiếp tục dạy học, chỉ có như vậy mới có thể tạm thời quên đi trái tim pha lê vừa bị học sinh nhấn tâm làm tổn thương.

Tiết thứ nhất, môn Toán, không hiểu.

Tiết thứ hai, môn Chính trị, không hiểu.

Tiết thứ ba, môn Sinh học, không hiểu.

Tiết thứ tư, môn Địa lý, không hiểu.

Tần Khả Tuyên đã bị đả kích, ở trong tổ chức cho dù là tu luyện nội công, học kinh công hay là sử dụng ám khí cô đều là cao thủ không hạng nhất thì cũng hạng nhì, đi tới nơi này không ngờ lại có thể không hiểu được Toán học, Chính trị, Giải phẫu cơ thể người, Địa hình...đến nỗi có rất nhiều chữ viết cô đều không đọc được!

Khi tan học, Chu Tĩnh chạy tới nói chuyện phiếm với Tần Khả Tuyên, mặc dù Tần Khả Tuyên chỉ là đáp tượng trưng ừ ờ ồ, cô vẫn dạt dào cảm hứng nói tiếp.

“Khả Tuyên, thời tiết nóng như vậy, sao cậu còn mặc đồng phục dài tay a? Không nóng hả?”

“Ừ.” Tần Khả Tuyên nhìn nhìn cô gái mặc trên người một lớp áo mỏng dính lộ ra cánh tay, còn mặc cái váy ngắn đến đùi lộ ra hai chân trắng bóng tên Chu Tĩnh ngồi ở trước mặt cô, gật gật đầu.

Đột nhiên Chu Tĩnh nghĩ đến một khả năng, hét lớn nói: “Cậu lẽ nào là bởi vì tai nạn giao thông nên đã để lại sẹo?” Âm thanh lớn cũng không quá lớn nhỏ cũng không quá nhỏ, chỉ đủ để cho mấy tên nhiều chuyện đều chú ý tới, ồn ào vênh tai lên nghe ngóng thôi.

“Ừ.” Tần Khả Tuyên có cũng được mà không có cũng không sao trả lời.

Chu Tĩnh giật mình bụm miệng nhìn Tần Khả Tuyên, thì thào nói: “Xin, xin lỗi, mình không biết...”

Bạn học trong lớp từng nhóm từng nhóm hai ba người túm tụm vào một chỗ bắt đầu bàn luận.

“Hèn gì, mình còn tưởng rằng cậu ta bị bệnh gì nữa chứ, trời nóng thế này còn mặc kín như vậy.”

“Đây gọi là đáng đời, khuôn mặt đẹp chút thì tự cho là xứng đôi với Tào Lâm Vệ, nữ sinh đẹp hơn cậu ta nhiều vô kể, Tào Lâm Vệ người ta nhìn còn thấy chướng mắt, sẽ để ý cậu ta?”

“Người ta đã từ chối không thích cậu ta rồi, cậu ta còn chạy đi tông xe, muốn làm cho Tào Lâm Vệ cảm thấy áy náy với mình cơ, sao không đụng cho chết luôn đi chứ?”

“Mạng lớn sống lại rồi, còn giương bản mặt thôi đó cho ai nhìn a!?”

“Đúng, đúng, mình cũng rất ghét cậu ta, mình thấy cái dáng vẻ nhu nhược trước đây có lẽ là giả vờ rồi, tính cách hiện giờ mới là bộ mặt thật của cậu ta!”

“Cậu không biết chứ, mình ở cùng ký túc xá với cậu ta, suốt ngày hờ tít là khóc sụt mướt, làm ra vẻ liễu yếu đào tơ, phiền đều phiền chết người rồi.”

“...”

Chu Tĩnh sắc mặt khó coi nhìn nhìn Tần Khả Tuyên, “Khả Tuyên, cậu đừng quan tâm bọn họ, bọn họ đều là nói lung tung, theo đuổi người mình thích có gì sai? Chẳng qua là, cách làm của cậu có chút cực đoan, sau này sửa lại là được rồi, cậu không cần đem lời của họ để ở trong lòng...”

“Không sao cả.” Số người tổ chức bảo cô giết qua cũng không biết có bao nhiêu, trong đó có đủ chính nhân quân tử trung thần nổi danh, cô bị người giang hồ cùng với dân chúng phỉ nhổ chửi bới cũng không biết bao nhiêu lần, dùng đều là những lời khó nghe, cô nghe xong chân mày cũng chưa từng động một cái.

Tần Khả Tuyên lấy từ trong cặp sách ra một miếng sắt mà Tần Thu Hoa đưa cho cô, đưa cho Chu Tĩnh, “Tôi muốn nói chuyện với phụ thân tôi.”

Chu Tĩnh đón lấy di động rồi lập tức lớn tiếng hô to, “Wow, Khả Tuyên, cậu lại đổi di động à? Rất đẹp nhen! Cậu muốn gọi cho ba cậu đúng không? Chờ chút nhé.” Chu Tĩnh hưng phấn đến nỗi hoàn toàn không để ý tới lời nói của Tần Khả Tuyên có chút kỳ quái cùng với tại sao lại muốn cô giúp gọi điện thoại.

Tần Khả Tuyên chăm chú nhìn Chu Tĩnh ấn lên những ký hiệu, và những hình ảnh biến hóa trên mặt của “Thủ cấp”. Chu Tĩnh sau khi nói được máy rồi thì đưa cho Tần Khả Tuyên, Tần Khả Tuyên học theo dáng vẻ dùng “Thủ cấp” của bọn họ đem nó đặt ở bên tai.

“Tuyên Tuyên?”

“Ừ.”

“Sao thế?”

“Không có gì.” Cô chỉ là muốn thử xem thứ này dùng như thế nào, sau đó học theo cách Tần Thu Hoa gọi điện thoại ấn lên một ký hiệu, âm thanh lập tức biến mất.

Người nào đó đột nhiên bị gọi điện thoại tới rồi lại đột nhiên bị cúp máy, trằm mặc một lúc không hiểu ra sao.

Tần Khả Tuyên đem tất cả sách vở trên bàn đều bỏ vào trong cặp sách, khoác lên vai rồi đứng lên đi ra khỏi lớp học.

Chu Tĩnh sững sờ đuổi theo, hỏi: “Đi đâu thế? Buổi chiều còn có tiết nữa đó, cậu không học?”

“Tôi tại sao phải đem hành tung nói cho cô biết?” Tần Khả Tuyên dùng bước nói với Chu Tĩnh vẫn theo sát cô.

Chu Tĩnh vừa nghe, mặt một hồi xanh một hồi trắng, gương gạo ép ra một nụ cười nói: “Mình, mình chỉ là quan tâm cậu.”

“Không cần thiết.” Tần Khả Tuyên chớp mắt thì đã bỏ đi.

Đinh Khiết Vân nhô đầu ra khỏi cửa sổ, mĩa mai nói: “Chu Tĩnh cậu cứ tiếp tục lấy cái vẻ mặt đầy nhiệt tình đó mà áp vào cái móng lạnh của người ta đi!”

Nước mắt của Chu Tĩnh đọng lại trong hốc mắt lập tức rơi xuống, cô ôm mặt nức nở bỏ chạy đến phòng vệ sinh.

Tần Khả Tuyên cảm thấy thà đi ra ngoài thu thập thông tin của cái địa phương này, còn hơn ngồi ngây ngốc trong lớp học nghe lão sư dạy mấy thứ cô không hiểu.

Tần Khả Tuyên một đường đi đều là đi đi dừng dừng, nhìn thấy cái gì đó mới lạ thì dừng lại quan sát cẩn thận, nghe thấy có người nói cái gì đó không hiểu cũng dừng lại nghe một chút.

Tần Khả Tuyên bắt giắc đã đi được khá xa, bụng cũng đã đói, nhìn thấy phía trước có một quán mì, bèn nghĩ đi vào ăn bát mì đã rồi lại tiếp tục đi thu thập thông tin.

Còn chưa đi đến cửa quán mì, thì đã có một bóng người từ trong hẻm nhỏ bên cạnh lao ra chạy về phía cô, thiếu chút nữa thì đụng vào người của Tần Khả Tuyên, cái gọi là thiếu chút nữa là bởi vì Tần Khả Tuyên nhanh nhẹn tránh ra không để bị đụng vào, người nọ rất nhanh thì đã bỏ chạy vào trong đám đông.

Sau đó lại có một đám người âm âm chạy từ trong hẻm nhỏ ra, nhìn ngó xung quanh, không thấy bóng dáng người cần tìm, nhìn thấy Tần Khả Tuyên đứng ở đó, lập tức lớn tiếng hỏi: “Ê, cô có thấy một người chạy từ trong này ra không?”

Tần Khả Tuyên tiếp tục đi tới quán mì, không để ý đến bọn họ.

Nam sinh kia thấy câu hỏi của đã mình bị phớt lờ, lửa bốc lên đầu đưa tay bắt lấy cánh tay Tần Khả Tuyên, “Con nhỏ thôi tha này!”

Tần Khả Tuyên nghiêng mình lách một cái đã né tránh được, tên đó sừng sốt một chút, lại đưa tay đi bắt, lại lập tức bị né được, ơ hay, hấn cũng không tin được, cái con nhỏ này còn có thể có cái bản lĩnh này?

Hấn lại bắt một cái thì đã bắt được cánh tay của Tần Khả Tuyên, cười đắc ý: “Hừ, con nhỏ đáng ghét, tao xem mày còn láo!”

Tần Khả Tuyên đã có chút phát cáu, cô có ý định tha cho bọn họ, bọn họ còn tự động tìm tới cửa để chịu chết?

Cô đem cặp sách trên cái tay còn lại vứt xuống dưới đất, chậm rãi quay người lại, nắm lấy cổ tay của tên đó dùng sức vặn một cái, một tiếng “Răng rắc” vang lên ngay sau đó là tiếng quỷ khóc sói tru của tên đó, “Á!”

Tên con trai đó ngồi thụp xuống ôm lấy cánh tay kêu lên đau đớn, Tàn Khả Tuyên chẳng thèm quan tâm vuốt vuốt lại ống tay áo bị hấn cầm nhẫn, xách cặp sách lên định đi, những người khác đột nhiên nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của lão P, mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng cũng lập tức xúm lại vây lấy Tàn Khả Tuyên.

Thật là một đám ngu si có mắt như mù! Tàn Khả Tuyên hơi hạ thấp đôi mắt xuống quét qua một trận ánh sáng lạnh.

...

Tới khi Ân Húc Đông chạy trở lại, thì đã nhìn thấy một đám cơ thể người nằm la liệt trên đất, tên nào tên này gào khóc liên tục.

Cậu mở to mắt nhìn Tàn Khả Tuyên đang bỏ đi đến quán mì ven đường, đuổi theo hỏi: “Những người đó là ai đánh vậy?”

Tàn Khả Tuyên tìm một bàn trống ngồi xuống gọi một bát mì, nói với Ân Húc Đông tự động tự giác ngồi xuống đối diện cô cũng kêu một bát mì: “Cậu không cần đi học?”

Ân Húc Đông mắt tự nhiên gãi gãi đầu, cười hê hê: “Thỉnh thoảng trốn học, thỉnh thoảng thôi ~” Đột nhiên lập tức đổi giọng: “Không đúng, cô cũng không đi học, có tư cách gì hỏi tôi?!”

“...”

“Cô vẫn còn chưa trả lời tôi đây, mấy tên kia là ai đánh?”

“...”

“Trời ạ, lẽ nào là cô? Không phải chứ?”

“Cậu vì sao lại chạy về?”

“Còn không phải là đang chạy chạy thì cảm thấy hình như là cô đang đứng ở đó, lo mấy tên đó sẽ làm gì cô nên lại chạy về, nè, tôi nói, mấy tên kia là cô đánh chứ gì?”

“Không sợ bị bọn họ bắt lại?”

“Xì, cùng lắm thì để cho bọn chúng đánh một trận thôi, nè, là cô giải quyết đúng không?”

“Không sợ bọn chúng sẽ đánh chết cậu?”

“Bọn chúng nào có lá gan đó a! Là cô đánh không sai chứ?”

“...Mì của cậu đến rồi.”

“...”